

EEN BRIEF UIT JERUZALEM - 1

door Shlomo Hizak

Jeruzalem, februari 2018

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Op woensdag 18 april 2018 vieren we de Israëliische Onafhankelijkheidsdag, zeventig jaar nadat de Staat Israël werd geboren. Dit is een historische dag met veel bijzondere herinneringen uit het verleden. Eigenlijk volgen zij me als ik door Jeruzalem loop, als ik door het land reis – overal kun je de zegeningen van het wonder van het Land voelen, overal kom je die tegen en zie je ze met eigen ogen.

Het zijn wonderen als Ethiopische en Russische Joden en Joden uit Iran die thuiskomen in hun land vanuit het noorden, het zuiden, het oosten en het westen, op wonderbaarlijke profetische wijze.

We zien het wonder in het herstelde land, de herstelde Hebreeuwse taal en de oprichting van het gebroken Israëliische volk. Dit was allemaal voorzeggd door de profeet Ezechiël:

Zo zegt de Here Here: Als Ik het huis Israëls bijeenverzamel uit de natiën, in wier land zij verstrooid zijn, dan zal Ik Mij ten aanschouwen van de volken aan hen de Heilige betonen, en zij zullen wonen in hun land, dat Ik aan mijn knecht Jakob gegeven heb.

Zij zullen daar veilig wonen en huizen bouwen en wijngaarden planten; ja veilig zullen zij wonen, terwijl Ik gericht voltrek aan allen uit hun omgeving, die hen veracht hebben. En zij zullen weten, dat Ik, de Here, hun God ben. (Ezechiël 28:25-26)

Vluchtelingen

Wij zijn na 2000 jaar ballingschap teruggekeerd in het Land. Ons land is door verschillende landen bezet, maar op 14 mei 1948 werd Israël geboren – de droom van ons volk is werkelijkheid geworden, plotseling, terwijl we nog met heel weinig waren. Zij

die aan de Tweede Wereldoorlog waren ontkomen, die al hun hoop in Europa hadden verloren: hun geliefden waren vermoord en anderen waren ontkomen uit Moslimlanden, waar ze vervolgd werden. Ze ontkwamen en kwamen hier als vluchtelingen.

We kwamen in een woest land, dat verwaarloosd was, maar we zijn thuisgekomen om Zion te herbouwen, de woestijn te bewerken, het onmogelijke werk te doen.

Pioniers

Ja, wij waren pioniers. Er waren geen wegen, geen huizen, niet genoeg water en niet genoeg te eten. We woonden in tenten in Jeruzalem en in heel het land, maar we hebben het geloof niet opgegeven dat we in deze speciale periode in de tijd van de profetie leven en dat we samen naar onze toekomst zullen trekken.

Vrees niet, want Ik ben met u; Ik doe uw nakroost van het oosten komen en vergader u van het westen.

Ik zeg tot het noorden: Geef, en tot het zuiden: Houd niet terug, breng mijn zonen van verre en mijn dochters van het einde der aarde. (Jesaja 43:5-6)

De tijd van wonderen is niet voorbij. De bergen, de heuvels en de aarde juichen omdat de zonen en dochters naar huis zijn teruggekeerd. Wij zijn onafhankelijk in ons Land.

De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos. (Jesaja 35:1 SV)

Hoe dankbaar moeten allen zijn, die geloof en vertrouwen hebben, dat we zijn uitverkoren om in deze generatie te leven en de wonderen die door de profeten voorzeggd zijn, met eigen ogen te kunnen aanschouwen.

Een jongen in Jeruzalem

Ik kan me nog zo veel herinneren uit de tijd in de geschiedenis, vóór Israël op 14 mei 1948 werd geboren. Ik herinner me deze pijnlijke periode als jongen in Jeruzalem – hoe we vernederd werden, alleen omdat we joden waren – en steeds weer dat uitgaansverbod. We woonden in het hartje van Jeruzalem, niet ver van Zion Square.

We hadden ons huis en een stuk land met alle vruchtbomen waarmee Israël gezegend werd. Het leek wel een klein boerenbedrijfje met alle schoonheid die ons hielp om het hoofd boven water te houden, maar vaak kon ik in huis de geschiedenis van de Bijbel horen, vooral als we de wekelijkse Sabbat vierden met het daarbij behorende Schriftgedeelte. Het Woord des Heren was het Brood des Levens – het was als een Boom des Levens en dat hielp ons dag aan dag.

Pijnlijke geschiedenis

Ik denk ook aan de pijnlijke geschiedenis, die mij bereikte als ik uit het raam keek. Voor het huis zag ik Britse soldaten, tanks en alle mensen die weggevoerd werden, omdat ze uit Europa weggevlucht waren naar hun laatste hoop, hun droom, overleven in het land der belofte, waarbij verteld werd dat sommigen een deel van hun reis zwemmend hadden moeten afleggen als ze 's nachts aankwamen.

Slacht de Joden af!

En altijd kwam het nieuws dat er weer Joden door Arabieren vermoord waren, of je hoorde op straat in onze buurt schreeuwen: “Slacht de Joden af!” Deze woorden klonken in het Arabisch, maar wij begrepen dat allemaal. Maar we bleven hopen, als de Messias zal komen zal het voorbij zijn. Dan komt er vrede op aarde. En iedere keer werd de geschiedenis verteld.

Ik hield er niet van om erg ver terug te gaan in het verleden, maar ik wilde iets horen dat een paar jaar eerder was gebeurd, of hoe het in de negentiende eeuw was tijdens het Ottomaans Rijk. Mijn vader kon over die moeilijke periode vertellen en hoe de Duitse Keizer Wilhelm II met zijn gevolg in 1898 naar Jeruzalem kwam.

Kleine Joodse gemeenschap

Ik herinner me onze kleine Joodse gemeenschap. Niet ver bij ons vandaan waren de wijken van de Russische Orthodoxe kerk en de Ethiopische kerk en de Armeense kerk en de Assyrische kerk, de Anglicaanse kerk, de Rooms Katholieke kerk en de Grieks Katholieke kerk, de Grieks Orthodoxe kerk en de Protestanten en de Moslims. Soms kon je hen

zien marcheren en paraderen tijdens hun speciale vieringen en ze deden allemaal alsof zij Jeruzalem regeerden – maar pas op dat je de sjofar niet bij de Klaagmuur gaat blazen. We leefden met veel beperkingen. Dank Hem, alles verandert, maar Zijn belofte is eeuwig.

Oorlogsdreiging

We hoorden over oorlogsdreiging uit het noorden, de belangen van Iran dat hun militaire bases in Libanon bouwt en die het einde van de Joodse Staat uitroept. Dit werd jarenlang verteld, eeuwenlang, zoals het ook beschreven is in de Bijbel, de geschiedenis van de Amalekieten zien we in elke generatie. We konden zien hoe Israël vaak oorlog moest voeren. We zijn paraat:

Zie, de Bewaarder van Israël sluimert noch slaapt. (Psalm121:4)

Ons geheime wapen

Israël heeft een geheim wapen, dat is onze hoop en ons geloof. We zullen niet opgeven, we zullen hier niet vandaan gaan. Veel volken zijn in de loop der geschiedenis van de aardbodem verdwenen. Ik ben dankbaar voor allen die uit de volken geroepen zijn om samen met ons deze boodschap te delen in deze eeuw van herstel. Zij helpen en zegenen het Joodse Volk, het Land Israël en het zaad van Abraham.

Wij zijn al jarenlang partners bij het verkondigen en verspreiden van het Woord, de Schrift, ons Child Care Center, hulp aan bijzondere zorg in de centra in Galilea, ondersteuning van ziekenhuizen, opvang van nieuwe immigranten en woestijn research. Wij troosten Israël. Dit is uw tijd, onze tijd, Israëls tijd.

Ik ben zo dankbaar voor de miljoenen die komen, jaar na jaar, om hun steun voor Israël tot uitdrukking te brengen. Zij zijn Christenen die Israël liefhebben, Zijn Land en het Volk Israël. Dank u voor al uw hulp en steun. Deze maand komen er meer dan 200 vrienden naar onze AMI Center's Study Tour, om het Land en Volk ten zegen te zijn.

De uwe om Zions wil,

Shlomo

EEN BRIEF UIT JERUZALEM - 2

door Shlomo Hizak

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst vanuit Jeruzalem!

We hadden onze februari 2018-tour die een van de meest gezegende studiereizen was die we ooit hebben gehad in de geschiedenis van het AMI Jerusalem Center. Vrienden uit achttien landen kwamen om deel te nemen aan dit programma. Er was veel onverwachte belangstelling. We hoopten iedereen te kunnen verwelkomen die wilde komen, maar er was “geen plaats in de herberg”.

We hadden in totaal 230 mensen en tegelijkertijd hadden we alle activiteiten met Israëli's en andere gasten die kwamen kijken wat er in ons land gebeurt, om te studeren en het AMI-centrum te bezoeken. Een dierbare vriendin uit Engeland noemde het centrum ‘het huis van alle naties’.

Toen ik zo veel als ik kon reisde met deze vele vrienden en partners, die uit deze achttien landen waren gekomen, om het Beloofde Land te zien, het land waar we allemaal van houden, reisden we door Het Woord – de Schrift. Hun bedoeling was om Israël te zegenen.

Als ik door het land reis...

Als ik door het land reis, het land waar ik geboren ben, en waar mijn voorouders bijna 150 jaar geleden als pioniers zijn gekomen om Zion te herbouwen, komt het woord keer op keer in mijn hart bij het zien van de ontginning, de landbouw en de mensen die uit de vier hoeken van de aarde zijn teruggekeerd:

“Als jullie willen, is het geen sprookje.”
(Theodor (Binjamin Ze'ev) Herzl)

Ik denk aan de uitdrukking: “waar een wil is, is een weg”. Bovenstaande woorden werden door Theodor Herzl geschreven in zijn boek “Altneuland” (het oude nieuwe land). Het werd in het Duits geschreven en in 1902 vertaald in het Hebreeuws en andere talen.

“De Joden die het willen, zullen hun staat bereiken. We zullen eindelijk als vrije mensen op onze eigen bodem wonen en in onze eigen huizen vreedzaam sterven. De wereld zal worden bevrijd door onze vrijheid, verrijkt door onze rijkdom, vergroot door onze grootsheid. En alles wat we daar voor ons eigen voordeel proberen te doen, zal krachtig en weldadig bijdragen aan het welzijn van de hele mensheid.” (Theodor Herzl)

Theodor Herzl

Theodor Herzl wordt beschouwd als de vader van de Zionistische Beweging en hij heeft het eerste zionistische congres in Bazel bijgewoond dat plaatsvond in de concertzaal in het gemeentelijk casino op 29 augustus 1897, een historische dag.

Vervulling van beloften

Tegenwoordig zijn we een uitverkoren generatie omdat we met eigen ogen de vervulling zien van de beloften die door de profeten in het Woord werden gesproken. We zullen doorgaan met het volgen van de visie en de droom die in ons hart is, om in vrede te leven in het Land van onze voorouders.

*“Indien ik u vergete, o Jeruzalem,
zo vergete [mij] mijn rechterhand.”*
(Psalm 137:5)

Jeruzalem is in het hart van elke Jood in de wereld. Deze stad wordt zeventien keer genoemd in de Bijbel. De profeet Jesaja zei:

“Om Sions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal ik niet rusten, totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel.”
(Jesaja 62:1)

Het is Zijn eeuwige belofte. Ik herinner me David Ben Gurion, onze eerste premier van Israël, wiens bewaker ik een paar jaar ben geweest. Hij zei vaak in zijn toespraken “Terwijl de Russen hun leven geven voor Moskou, geven de Amerikanen hun leven geven voor Washington DC en andere landen zullen hun leven geven voor hun landen, wij Joden zullen ons leven geven voor Jeruzalem – de eeuwige hoofdstad. Ons Israëliische parlement, de Knesset, is in Jeruzalem en al ons officiële hoofdkantoren staan hier.

Shlomo en David Ben-Gurion

David Ben-Gurion was een grote inspiratie in mijn leven. Hij hield van de Bijbel. Ik zal nooit vergeten dat hij thuis bijbelstudie gaf – een geweldige leider. Het was een voorrecht om bij hem thuis te zijn in zijn aanwezigheid.

We beschouwen Jeruzalem altijd als onze hoofdstad, hoewel de politieke situatie, het Israëliisch-Arabisch conflict, de wereld Jeruzalem niet als onze hoofdstad beschouwt. We zijn echter dankbaar dat president Donald J. Trump Jeruzalem eindelijk erkent als de hoofdstad van Israël.

Bij de belissing van de heer Trump valt de vergelijking op met drie van de belangrijkste figuren in de geschiedenis van het Joodse volk; Koning Cyrus van Perzië, die 2500 jaar geleden de Joden bevrijdde van de ballingschap in Babylon en hen toestond om naar Jeruzalem terug te keren; Lord Arthur James Balfour, de Britse minister van buitenlandse zaken, wiens verklaring in 1917 voor het eerst de weg vrijmaakte voor een Joods thuisland; en president Harry S. Truman, die het bestaan van Israël erkende 11 minuten nadat het in 1948 de onafhankelijkheid had uitgeroepen.

We zijn dankbaar dat de president van de Verenigde Staten, de heer Trump, zijn belofte nakwam aan onze

natie en aan iedereen die hem tot president had gekozen. Ik vertrouw erop dat er meer landen zullen zijn die deze stap zullen zetten.

President Jimmy Morales van Guatemala bekend dat zijn land in mei zijn ambassade in Israël naar Jeruzalem zal verplaatsen, slechts twee dagen nadat de Amerikaanse ambassade dezelfde stap uit Tel Aviv heeft gemaakt. We zijn gezegend en aangeemoedigd.

Ik ben mijn G'd dankbaar voor velen uit de volken die ons volk hebben geholpen, die alle steun voor ons volk hebben uitgesproken, zelfs in tijden van verdrukking. We zullen hen nooit vergeten; de rechtvaardigen uit de volken. Ze waren klaar om zelfs hun leven te riskeren. Ik verwijs altijd naar Ruth, de Moabitische:

“... want waar gij zult heengaan, zal ik heengaan”
(Ruth 1:16)

Israëls Onafhankelijkheidsdag is op donderdag 19 april 2018

Zeventig jaar vanaf de tijd dat Israël herboren werd. Dit evenement heeft een zeer diepe indruk op mijn leven gemaakt.

Vrienden van Zion – een uitverkoren generatie uit de naties, hartelijk dank voor alles wat we samen doen, we zijn partners in deze goddelijke roeping in deze geweldige tijd.

Het is mijn hoop en gebed om u te zien en te ontmoeten. We zijn van plan om onze volgende studiereis te houden van 18-26 februari 2019 en we hebben al honderd aanmeldingen. Laat het ons weten als u informatie over deze studiereis wilt hebben.

Ik ben dankbaar voor alle zegeningen en wens alleen dat ik in goede gezondheid kan zijn om de roeping en de visie van mijn leven te vervullen om mijn volk, mijn land en alle naties te helpen en te zegenen. Ik zal niet zwijgen zolang ik adem heb, ik zal het werk doen.

Ik wens u alle zegeningen vanuit Jeruzalem,

Shlomo

EEN WANDELING DOOR JERUZALEM

door Ewa Jonsson

Op de muur bij mijn bureau hangt een poster met tuinfoto's uit Jeruzalem. Ik kijk vaak naar de afbeeldingen en de typische aarden potten met geraniums, de roosters voor de ramen en de potten met rozen in de vensters, een oud gebarsten houten vat op een trap met een bloeiende bougainvillea.

In mijn verbeelding ga ik naar het echte Jeruzalem, de stad waar ik voortdurend naar verlang. Ik breng mijn echtgenoot Börje met mij mee en we gaan begin maart wandelen en we beginnen bij AMI-Centrum aan de Hovevei Zion-sstraat. We lopen de straat op en genieten van de wandeling met de huizen die opdoemen achter weelderige begroeiing, de lucht is gevuld met de geur van jasmijn en oranjebloesem en mensen zijn vriendelijk, knikken in het voorbijgaan. Links woonde een vriendin van me die getrouwd was met een van Israëls bekendste auteurs. Vaak ben ik in de keuken gaan zitten, puur omdat mijn vriendin een goede huishoudelijke hulp had die schoonmaakte, waardoor alles glansde. Alle kamers stonden vol met boeken en in een van de kamers dronken we altijd een kopje thee, met honing van een kibboets in de vallei van de Jizreël.

Iets verderop stoppen we voor een huis waar Martin Buber ooit heeft gewoond. Buber is over de hele wereld beroemd om zijn religieuze filosofische werken. Hij werd geboren in Wenen 1878, maar vanwege het steeds verder verbreide antisemitisme ging hij in 1938 naar Jeruzalem waar hij in 1965 overleed. Het huis is prachtig gelegen hoog op straat, (ja, Jeruzalem is heuvelachtig), niet ver van het Theater van Jeruzalem, dat in 1971 werd geopend. Het theater is een van de hoogtepunten van Jeruzalem en de evenementen zijn veel en gevarieerd. Ikzelf heb onder andere het Israelische filharmonisch orkest, zanger José José en vele andere muzikale optredens in dit prachtige gebouw bijgewoond.

We gaan een heuvel op en komen bij de lage hekken met begroeiing die de doorkijk verhindert. Hier in Beit Hanassi woont Reuven Rivlin, de president van Israël, goed beschermd. Toen de moderne staat Israël werd gesticht en opnieuw de Knesset (het Israëlische parlement) in Jeruzalem kon plaatsnemen, werd er besproken of er een koning zou komen, zoals in de tijd van koning David en zijn opvolgers, of een president. De stemmen voor een president hebben gewonnen!

We gaan richting het centrum van Jeruzalem en de Ben Yehuda straat, die vernoemd is naar Eliezer Ben Yehuda. Hij zei: "Eén volk, één taal" en hij zorgde ervoor dat het Hebreeuws weer een levende taal werd

en hij schreef het eerste modern-Hebreeuwse woordenboek. Ben Yehuda leefde van 1858 tot 1922. Het is ongelooflijk, maar waar: ik heb zijn dochter ontmoet.

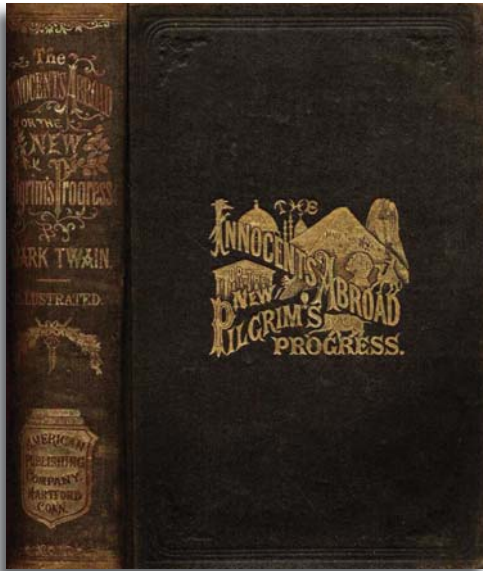
Jaffa Street schijnt de langste straat van Jeruzalem te zijn en net zoals de naam al aangeeft, is het de weg naar Jaffa en Tel Aviv. De moderne tram heeft Jaffa Street veranderd in een rustig voetgangersgebied met terrasjes en winkels. De inwoners van Jeruzalem vermengen zich met toeristen, studenten, gepensioneerden en mensen in hippe kleding. Ze zijn allemaal welkom! Aan het eind kom je bij de Jaffapoort en de Oude Stad met nauwe straatjes, bazaars, heilige plaatsen en toeristische valstrikken.

We kiezen ervoor om naar de tunnel te gaan die langs de tweeduizend jaar oude gebouwen van de Westelijke Muur loopt. De tunnel is 485 meter lang en je voelt ontzag, omdat je weet dat 2000 jaar geleden op deze rotsen mensen het Torah gedeelte van de week en de gebeurtenissen in de tempel hebben besproken. De ontmoeting tussen oud en nieuw geeft een algemeen beeld van Jeruzalem, waar mensen hun leven hebben geleefd in bijbelse tijd, net zoals ze dat vandaag doen.

Onze wandeling in Jeruzalem gaat verder en al snel bevinden we ons op het balkon dat in de jaren 80 mijn balkon was. Daar zat ik op lente- en zomeravonden, keek over de stadsmuren van Jeruzalem en de gedachten vlogen ver terug in de tijd dat koning David drieduizend jaar geleden Jeruzalem tot hoofdstad van Israël maakte. Hier leefden mensen, en naar deze plek is altijd terugverlangd. Jeruzalem wordt genoemd in talloze liederen, gedichten, boeken en gebeden. Wanneer Joden elkaar hebben begroet, is "Le shana ha 'baale' jerushalaim" (volgend jaar in Jeruzalem) op hun lippen geweest. Bij Pesach-maaltijden over de hele wereld wordt gezegd: "deze maaltijd kunnen we hier eten, maar volgend jaar eten we in Jeruzalem"

Is het de schoonheid, de geur van jasmijn en oranjebloesem, de cultuur en de dynamiek die het verlangen naar Jeruzalem van velen veroorzaken? Natuurlijk kan het zo zijn, maar Jeruzalem is niet altijd zo aantrekkelijk geweest als vandaag het geval is.

Toen Mark Twain het gebied 1867 bezocht, beschreef hij het land als "een verwoest land, stil en mistroostig. Er is een onvoorstelbare verlatenheid, opgesierd met leven en schoonheid. We hebben gedurende de hele reis geen mens gezien. Er scheen nauwelijks ergens een boom of struik te groeien. Door de olijfbomen en cactussen, de meest trouwe, nutteloze vrienden

Mark Twain - *The Innocents Abroad*

van de aarde, is het land verlaten”. Na het bezoek aan Jeruzalem beschreef hij de ellendige omstandigheden en concludeerde hij dat deel van zijn reisboek door te zeggen: “Ik zou daar nooit willen wonen”. Het is belangrijk om te weten dat zelfs in die tijd Jeruzalem de droom en het doel van het Joodse volk was. Velen

woonden in de oude stad en in de snel groeiende woonwijken buiten de stadsmuren. De eerste wijk was Mishkenot Sha’anaim, gebouwd in 1860.

De beschrijving van Mark Twain is niet in overeenstemming met het hedendaagse Jeruzalem, met het verlangen dat mensen van alle naties, religies en regio’s hebben naar de stad. Het Joodse volk keerde terug naar hun huis en het huis staat in bloei!

Mark Twain zei dat het land en de stad onmogelijk waren om in te leven, en niemand leek er iets om te geven. Dit is gekeerd, iedereen geeft nu om Jeruzalem. Mijn vraag is of Jeruzalem de stad van iedereen is of een stad voor iedereen!

Ik ben heel, heel erg dankbaar dat ik 10 jaar in Jeruzalem heb kunnen wonen en de stad kon blijven bezoeken. Ik schreef ooit een kleine kroniek over Jeruzalem die eindigde in “Ik hou van jou, Jeruzalem, zoals je bent, met je armen wijd open.”

Dit geldt nog steeds!

Ewa Jonsson

DREIGING UIT IRAN

door professor Meron Medzini van de Hebrew University of Jerusalem

De Amerikaanse vicepresident, Mike Pence, is gekomen en gegaan, en heeft veel goodwill nagelaten en zelfs een beter begrip van wat de Verenigde Staten van plan zijn te doen met Irans nucleaire en raketprogramma’s. De meeste Israëli’s maken zich in toenemende mate zorgen over de recente gebeurtenissen in Syrië, Irak, Turkije en vooral de opkomst van Iran als een belangrijke regionale macht. Voor een beter begrip is het raadzaam om de Iraanse dreiging in twee delen te verdelen.

Het eerste deel heeft te maken met de overeenkomst die de regering-Obama twee jaar geleden ondertekende, die in feite nog eens zes maanden werd verlengd door de regering Trump. Dit houdt de dreiging in dat Iran op enig moment in de toekomst een kernmacht wordt. Weinigen zijn zich ervan bewust dat Israël en de Verenigde Staten onlangs een document hebben ondertekend met de titel “Een gezamenlijke strategie-aanpak” om de toenemende dreiging van Iran aan te pakken. Er zijn gezamenlijke werkgroepen opgericht. Hun hoofddoel is om middelen te zoeken om te voorkomen dat Iran de capaciteit krijgt om kernwapens te verkrijgen, in te zetten en misschien zelfs te gebruiken, en ook om te

voorkomen dat Iran zijn raketcapaciteit ontwikkelt om kernkoppen te dragen, niet alleen naar doelen in het Midden-Oosten (waar Israël het belangrijkste doelwit is), maar ook naar Europa en misschien op een zeker moment zelfs naar de Verenigde Staten. Iran lijkt veel te hebben geleerd van Noord-Korea, en net als dat land daagt Iran dagelijks Israël uit, de Verenigde Staten en zelfs Turkije, om te zien in hoeverre zij dulden dat de Ayatollah de zorgen van de internationale gemeenschap blijft negeren.

Tien jaar uitstel

Twee jaar geleden ondertekende de regering-Obama de overeenkomst waarin Iran een periode van tien jaar werd geboden, waarin Iran afzag van het produceren van kernwapens en de middelen om die te vervoeren. Terwijl er tijd werd gewonnen, heeft de in juli 2016 ondertekende overeenkomst uiteindelijk Iran de legitimiteit gegeven om uiteindelijk kernwapens te ontwikkelen zodra die periode is afgelopen. In principe hebben diegenen die de overeenkomst hebben ondertekend, waaronder de VS, China, Rusland, Frankrijk, Groot-Brittannië en de EU, toegegeven dat ze probeerden “tijd te winnen” en daarna te zien hoe

Iran kan worden tegengehouden lid te worden van de club van naties met nucleaire wapens bommen.

Begin-doctrine

Lang geleden, in het begin van de jaren tachtig, ontwikkelde Israël zijn eigen doctrine, de Begin-doctrine: Israël zou nooit een Arabisch of Moslimland toestaan om nucleaire capaciteit te verwerven, anders zou het in de verleiding komen om de Joodse staat uit te roeien. Premier Begin creëerde niet alleen de doctrine, maar handelde dienovereenkomstig toen hij de Israëlische luchtmacht opdracht gaf om in de zomer van 1981 een Iraakse kerncentrale nabij Bagdad te vernietigen. Premier Olmert deed hetzelfde in september 2007 toen Israëlische vliegtuigen een Syrische kerncentrale vernietigden, die met Noord-Koreaanse hulp en materialen gebouwd was. Dit is het eerste deel van het probleem, dat meer in de verre toekomst ligt.

Het meer directe probleem voor Israël is de opkomst van de invloed van Iran in het Midden-Oosten. Iran is nu een belangrijke factor geworden in Syrië. En via zijn invloed via Hezbollah in Libanon en via Hamas in Gaza, wordt Israël rechtstreeks bedreigd aan de noordgrens met Syrië en Libanon, en ook in de Gazastrook. Er mag nooit worden genegeerd dat Gaza minder dan vijftig kilometer van Tel Aviv ligt, 32 kilometer van de tweede grote havenstad van Israël, Ashdod, en tien kilometer van Ashkelon, een grote stad aan het eind van de oliepijpleiding van Eilat.

In Syrië zijn Iraanse soldaten vrij dicht in de buurt gekomen van de scheidslijn tussen Israël en Syrië die in 1974 na de Yom Kippur-oorlog werd gecreëerd. Dit is de enige overeenkomst die Israël en Syrië bindt. Om de situatie complexer te maken, lijkt Bashar Assad uit de as herrezen en heeft hij nu de macht over het grootste deel van Syrië terug. Een andere factor is de denkbeeldige vernietiging van ISIS met Amerikaanse en Russische militaire bijstand die de aanwezigheid in Syrië van Russische soldaten, luchtmacht en marine-eenheden bestendigde.

Syrië doorvoerhaven Iraanse raketten

Syrië is de doorvoerhaven geworden waardoor Iraanse raketten en andere wapens naar Hamas in Gaza en Hezbollah in Libanon verscheept worden. Beide groepen herhalen de Iraanse oproep tot de vernietiging van Israël. Er verstrijkt haast geen dag zonder een of andere Iraanse leider, religieus of niet, die oproept tot een einde aan de Joodse aanwezig-

heid in het Midden-Oosten. Het is in feite de belangrijkste zorg van de Israëliërs op dit moment. De IDF-inlichtingendienst en andere eenheden houden dit nauwlettend in het oog om te zien hoeveel en via welk kanaal er aan deze twee organisaties door de Iraniërs wordt geleverd. Van groter zorg is, onder welke omstandigheden kunnen zij onvoorzichtig worden en een oorlog tegen Israël beginnen.

Geen wonder dat Israël bij meerdere gelegenheden deze wapenzendingen in Syrië heeft aangevallen. Beide landen hebben afgezien van het doen van bekendmakingen over die aanvallen, maar het is bekend dat Israël een nieuwe doctrine heeft afgekondigd: het kan Iran niet toestaan de belangrijkste wapenleverancier te worden van verschillende terroristische groeperingen, waaronder Hezbollah en Hamas. De zorg is acuut omdat Hezbollah beweert dat het ongeveer 160.000 raketten heeft die op Israël zijn gericht. Hamas is voorzichtiger als het gaat om het uiten van bedreigingen, deels omdat Israël erin slaagde een aantal ondergrondse tunnels te vernietigen die zij bouwden, waarvan sommige tot diep in Israël doordrongen. Er is ook bezorgdheid dat Hamas in theorie een groeiend aantal vrijwilligers op de Westelijke Jordaanoever kan aantrekken, in de delen die onder de zeggenschap van de Palestijnse Autoriteit staan. Israël heeft een groot aantal Hamas-cellen op de Westoever ontdekt.

Wat kan Israël doen? Het kan wapenzendingen vernietigen – dat gebeurt nu al. Het probeert Hamas-cellen op de Westelijke Jordaanoever bloot te leggen en te vernietigen en Hamas binnen Gaza te houden. Maar het beseft dat als het gaat om de nucleaire capaciteit van Iran, het zal moeten samenwerken met de Verenigde Staten.

Vandaar dat Israël de proclamaties van zowel de president als de vicepresident verwelkomde, dat de Verenigde Staten Iran nooit toestaan om een kernmacht te worden, want dat is een directe bedreiging voor de Verenigde Staten, en niet alleen voor Israël. Gelukkig beseffen ook meer Arabische naties in het Midden-Oosten dat Iran een enorme bedreiging voor hen vormt, waaronder Saoedi-Arabië en enkele Golfstaten. Er zijn berichten dat ze heimelijk contact hebben gehad met Israël. Als dit waar is, dan is dat heel goed nieuws – waarschijnlijk het enige goede dat Iran de afgelopen tijd voor Israël heeft gedaan.

Meron Medzini/The Hebrew University of Jerusalem

AMI - Jerusalem Center for Biblical Studies and Research
stg. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek
Postbus 386 **3860 AJ Nijkerk**
www.bijbelcentrum.org **NL16 INGB 000 3199277**
033-2459528
info@bijbelcentrum.org

VERPLAATSING VAN DE AMERIKAANSE AMBASSADE

door dr. Meron Medzini

Israël had geen passender geschenk voor haar zeventigste verjaardag kunnen vragen, dan de verhuizing en de geplande opening van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Dit zal plaatsvinden op 14 mei 2018. De ceremonie zal precies 70 jaar na de erkenning door president Harry S. Truman plaatsvinden, die hij binnen twee uur na het uitroepen van de Israëliëse onafhankelijkheid uitsprak.

Het lijkt er nu op dat de VS niet alleen zal staan bij zijn moedige zet. Guatemala zal hetzelfde twee dagen later doen. Hopelijk volgen andere landen dit voorbeeld.

Gezien vanuit Jeruzalem zijn er veel goede redenen voor deze verhuizing. De eerste is vrij simpel – het was de enig juiste beslissing. Sinds eind 1949 was Jeruzalem de feitelijke hoofdstad van Israël, toen de grondlegger David Ben-Gurion de mening van de Verenigde Naties aan zijn laars lapte en de regeringskantoren naar Jeruzalem verplaatste. Ook vanuit de internationale moraal gezien, was dit de juiste beslissing. Het is een teken dat Amerika de realiteit in het Midden-Oosten goed begrijpt en niet bang is voor tegenreacties van Arabieren en Moslims. In feite hebben deden zij er – tegen alle verwachting in – het zwijgen toe.

Ten derde kan deze stap worden gezien als een overwinning van het Witte Huis op het ministerie van Buitenlandse Zaken dat altijd heeft geageerd tegen het verhuizen van de ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem, uit vrees voor gewelddadige Arabische reacties.

Sommigen zullen zich misschien herinneren dat in mei 1948 het ministerie van Buitenlandse Zaken onder leiding van staatssecretaris George C. Marshall faliekant tegenover Truman stond, toen die Israël erkende. Truman trok zich daar niets van aan. Maar vergeet niet, dat de Verenigde Staten ambassades hebben in Teheran en in Pyongyang, en dat zijn niet de grootste vrienden van Amerika. Dit is een erkenning van de regionale en internationale realiteit. De Amerikaanse ambassade moet zijn waar de hoofdstad zich bevindt.

Waarom horen we geen luidkeelse Arabische reactie op deze geweldige zet? Waarschijnlijk omdat de Arabische leiders ruim de tijd hadden om hierover na te denken sinds president Trump in december 2017 zijn verklaring over het verplaatsen van de ambassade naar Jeruzalem aflegde. Toen en nu waren er sporadische straatprotesten in verschillende Arabieren hoofdsteden, maar er is vrijwel geen harde kritiek door Arabische leiders, zoals de president van Egypte en de koning van Saoedi-Arabië. Zelfs koning Hussein van Jordanië was relatief ingehouden in zijn kritiek. Ze begrijpen dat deze president vastbesloten is om zich aan zijn belofte te houden.

Voor sommige Amerikanen is dit een bewijs dat President Trump vasthoudt aan een van zijn meer gewaagde verkiezingsbeloften, namelijk vasthouden aan de wet die het congres in 1996 heeft aangenomen om de ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem te verplaatsen. Degenen die achter de President staan, zien in deze zet niet alleen erkenning van de werkelijkheid, maar ook het bewijs dat Amerika niet bang is om de grote machten en de meerderheid van de VN en de Arabische wereld tegenover zich te krijgen. Bovendien is dit nog meer bewijs dat Amerika niet bang is om harde zinnen te doen, als ze denken dat dit moreel verantwoord is.

Dit is ook een bewijs dat het vorige beleid van veel Amerikaanse regeringen sinds 1948 om de Arabieren hun zin te geven een miserabele mislukking is geweest. De Verenigde Staten hebben heel weinig teruggekregen voor het tevredenstellen van verschillende Arabische leiders en Trump realiseert zich nu, dat deze verhuizing de Amerikaanse belangen in het Midden-Oosten en misschien zelfs wereldwijd kan promoten. De tegenwoordigheid van de Amerikaanse ambassade in Tel Aviv sinds de zomer van 1948 heeft erg weinig bijgedragen aan het verzachten van de Arabische en Palestijnse eisen om Israël op de knieën te dwingen. Integendeel, ze dachten dat Washington – door de ambassade in Tel Aviv te laten – toegang aan hun eisen en dit moedigde aan tot meer verzet te concessies aan Israël. Deze daad is juist een uitdrukking van de Amerikaanse vastberadenheid om geen enkele eis te accepteren voordat de Palestijnen de vredesonderhandelingen kunnen betreden. Het kan er ook voor zorgen dat de Palestijnse leiders de illusie loslaten, dat internationale druk voor hen kan bereiken wat ze niet hebben kunnen bereiken door directe onderhandelingen met Israël.

President Trump legde daarom geen enkel verband tussen de hervatting van het vredesproces en de aanwezigheid van de Amerikaanse ambassade in de hoofdstad van Israël. Hij verklaarde dat deze verhuizing niet bepalend is voor de uiteindelijke grenzen van Israël of de toekomst van Jeruzalem. Voor zover wij weten, hebben de Verenigde Staten geen enkele eis aan Israël gesteld in ruil voor het verplaatsen van de ambassade naar Jeruzalem. Dit was een eenzijdig Amerikaanse maatregel die de steun geniet van een groot aantal van Amerikanen en zeker de meerderheid van het Huis van Afgevaardigden en de Senaat. De 14^e mei 2018 belooft dus een heel bijzondere dag te worden voor Israëli's in het algemeen en vooral voor de Jeruzalemmers. Ik ben door geboorte een Jeruzalemmers en ik heb het grootste deel van mijn leven in deze stad gewoond en ik kan mij de vreugde al voorstellen die op deze dag zal heersen.

Meron Medzini/The Hebrew University of Jerusalem